

Sygn. akt V U 899/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Stanisław Pilarczyk

Protokolant Anna Sobańska

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2015 r. w Kaliszu

odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 4 sierpnia 2015 r. Nr (...)

w sprawie M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

1. Zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 4 sierpnia 2015 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy M. K. emeryturę począwszy od dnia 1 kwietnia 2015 roku.

2. Umorzyć postępowanie odnośnie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 6 lipca 2015 roku.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 lipca 2015 roku, uchyloną następnie decyzją z dnia 4 sierpnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., odmówił wnioskodawcy M. K. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca, zdaniem organu emerytalnego, nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach na dzień 1 stycznia 1999 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł wnioskodawca M. K., domagając się przyznania prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy, w odpowiedzi na odwołanie, wniósł o jego oddalenie.

Sąd poczynił następujące ustalenia:

Wnioskodawca M. K. urodził się (...).

W dniu 14 stycznia 2015 roku wnioskodawca złożył wniosek o przyznanie emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Organ emerytalny uznał, iż udowodnił on na dzień 1 stycznia 1999 roku, 29 lat, 11 miesięcy i 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 7 lat, 3 miesiące i 19 dni pracy w szczególnych warunkach, od dnia 12 czerwca 1982 roku do dnia 30 września 1989 roku.

(okoliczności niesporne)

Wnioskodawca M. K. był zatrudniony od dnia 1 września 1968 roku do dnia 31 sierpnia 1971 roku jako uczeń w zawodzie wulkanizatora w Zakładzie (...). U R. Z., jako wulkanizator, był zatrudniony od dnia 1 września 1971 roku do dnia 30 kwietnia 1972 roku i od dnia 1 maja 1974 roku do dnia 15 czerwca 1980 roku (dowód – potwierdzenie ubezpieczenia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych – k. 3 akt kapitału początkowego wnioskodawcy; zaświadczenie R. Z. – akta emerytalne wnioskodawcy).

Od dnia 25 kwietnia 1972 roku do dnia 11 kwietnia 1974 roku wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową (dowód – kserokopia książeczki wojskowej wnioskodawcy – kwestionariusz osobowy wnioskodawcy, akta emerytalne wnioskodawcy).

Wnioskodawca, pracując w Zakładzie (...) jako wulkanizator, naprawiał dętki od samochodów, głównie ciężarowych, naprawiał i bieżnikował opony od samochodów i ciągników rolniczych, zajmował się naprawą gumowych pasów transmisyjnych, oblewał gumą różnego rodzaju kable, brał udział w produkcji uszczelek. Prace wulkanizatora wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy. (dowód – zeznania wnioskodawcy z dnia 27 października 2015 roku [00:01:49][00:10:12] oraz [00:33:48][00:36:45]; zeznania świadka Z. K. [00:12:34][00:24:07]; zeznania świadka M. P. [00:24:07][00:31:26]).

Powyższy stan faktyczny jest w zasadzie niesporny. Z zeznań wnioskodawcy, zeznań świadków, którzy pracowali razem z wnioskodawcą u R. Z., z potwierdzenia ubezpieczenia, dokonanego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, zaświadczeń R. Z., wynika iż w okresie od dnia 1 września 1971 roku do dnia 30 kwietnia 1972 roku i od dnia 1 maja 1974 roku do dnia 15 czerwca 1980 roku wnioskodawca, w pełnym wymiarze czasu pracy, pracował jako wulkanizator przy produkcji i przetwórstwie wyrobów gumowych w Zakładzie (...).

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2015 roku poz. 748 j.t.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy tj. 1 stycznia 1999 roku osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymaganych w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn

oraz

2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 tej ustawy.

Emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego, albo złożenia wniosku o przekazaniu środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionym w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w niższym wieku emerytalnym niż określona z art. 27 pkt. 1. Stosownie do treści art. 32 ust. 2 przytoczonej ustawy, dla celów ustalenia uprawnień do emerytury w obniżonym wieku, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości, lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Szczegółowe warunki uzyskania dochodzonego świadczenia reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983

roku, Nr 8, poz. 43, ze zmianami). Zgodnie z treścią § 1 ust. 1 tego rozporządzenia stosuje się je do pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w jego § 4 – 15, oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu, są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia). Okresy pracy w powyższych okolicznościach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2 cytowanego rozporządzenia). Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Zaś po myśli § 4 ust. 1 rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, lub w świadectwie pracy, to w orzecznictwie powszechnie przyjmuje się możliwość dowodzenia okoliczności szczególnego charakteru lub szczególnych warunków pracy wszelkimi znanymi prawni procesowemu dowodami (por. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 roku, II UZP 998/84, Lex Polonica nr 321128).

W postępowaniu sądowym, toczącym się z odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego, dopuszczalne jest przeprowadzenie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo skarżącego do świadczenia i to zarówno wtedy, gdy pracodawca wystawił świadectwo pracy, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych kwestionuje jego treść, jak i wówczas, gdy dokument taki z żadnych przyczyn nie może być sporządzony (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 grudnia 2004 roku, III AUa 2472/03, Lex nr 151770).

Również w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1996 roku (II URN 3/95, OSNP 1996/16/239) podniesiono, iż w postępowaniu przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno- rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń dotyczy postępowania wyłącznie przed tymi organami. Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 grudnia 2006 roku (I UK 179/06), Lex nr 342283).

Postępowanie dowodowe przed sądem rozpoczynającym sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych regulowane jest przepisami kodeksu postępowania cywilnego zawierającymi odstępstwa od ogólnych zasad postępowania dowodowego, z uwzględnieniem dążenia do pełnego wyświetlenia podłoża sprawy, oraz wszechstronnego rozważenia wszystkich kwestii spornych. Nie są w tym zakresie wyłączone, w związku ze staraniami o ustalenie prawa do wcześniejszej emerytury, wątpliwości, co do oceny warunków wykonywania pracy, które mogą być usunięte za pomocą wszelkich środków dowodowych (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 30 marca 2000 roku, II UKN 446/99, OSNAPiUS 2001, nr 18, poz. 562; z dnia 8 kwietnia 1999 roku, II UKN 619/98, OSNAPiUS nr 11, poz. 439, OSP 2002 nr 2, poz. 26 z glosą aprobowaną T. Binczyckiej - Majewskiej; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 roku, III UZP 6/84, Lex nr 14625 i z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84, Lex nr 14630).

Natomiast w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2007 roku (I UK 306/06, Lex nr 47005) podkreślono, iż emerytura z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach przysługuje z tytułu wykonywania konkretnego

zatrudnienia, ujętego w odpowiednich wykazach cytowanego wyżej rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku. Osoba taka, wykonująca pracę w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnęła wiek 60 lat – mężczyźni (55 lat kobiety) oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym 15 lat w szczególnych warunkach. Natomiast w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2004 roku (II UK 3377/03, OSNP 2004/22/392) podkreślono, iż „skutki prawne wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze określone są w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 roku i utrzymanym jej przepisami w mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze”. W wyroku Sądu Apelacyjnego w Wrocławiu z dnia 19 kwietnia 2012 roku (III AUa 222/12, Lex nr 1171355) podniesiono, iż dla uznania konkretnego rodzaju lub stanowiska pracy za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze decydujące znaczenie ma to, czy jest to praca wymieniona w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U, Nr 8, poz. 4 ze zmianami) oraz w wykazach stanowiących załącznik do tego rozporządzenia, natomiast wykazy stanowisk ustalane przez właściwe podmioty w odniesieniu do podległych zakładów pracy mają jedynie charakter techniczno-porządkujący. Natomiast w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2010 roku (I UK 324/09, Lex nr 1001287) podniesiono, iż § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U, Nr 8, poz. 43 ze zmianami) nie mogą być interpretowane w ten sposób, że pracownicy zatrudnieni na stanowiskach nie wymienionych w wykazach branżowych nie mają prawa do świadczeń emerytalnych przysługujących ze względu na wykonywanie pracy w szczególnych warunkach, pomimo tego, że pracę taką faktycznie wykonywali. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy podniósł, iż regulacja zawarta w § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia, uprawniająca wymienione w nich podmioty do sporządzenia w podległych i nadzorowanych zakładach pracy wykazów stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B, nie rozszerzała ani nie ograniczała uprawnień pracowników, gdyż wykazy branżowe musiały być dostosowane do treści załączników do rozporządzenia i co do zasady stanowiły jedynie konkretyzację zakresu prac objętych tym rozporządzeniem w poszczególnych resortach i należących do nich zakładach. Inaczej rzecz ujmując, § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia nigdy nie mogły być interpretowane w ten sposób, że pracownicy zatrudnieni na stanowiskach nie wymienionych w wykazach branżowych nie mieli prawa do świadczeń emerytalnych przysługujących ze względu na wykonywanie pracy w szczególnych warunkach, pomimo tego, że pracę taką faktycznie wykonywali. Wymienione przepisy z jednej strony odnosiły się do prowadzenia dokumentacji, na podstawie której pracodawca zobowiązany był z mocy § 2 ust. 2 rozporządzenia do stwierdzenia okresów wykonywania pracy w warunkach szczególnych, z drugiej natomiast – uwzględniając specyfikę danego resortu i wchodzących w jego skład zakładów – określały szczegółowo stanowiska pracy, na których występowały rodzaje pracy wymienione w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. W tym tylko zakresie zarządzenie resortowe może być pomocne przy ocenie charakteru i kwalifikacji prac o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w rozumieniu art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach. Te właśnie kryteria decydują bowiem o zakwalifikowaniu prac danego rodzaju do prac wymienionych w wykazie A lub B załącznika do rozporządzenia, których wykonywanie uprawnia – na podstawie art. 32 ust. 1 tej ustawy – do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, przy uwzględnieniu stopnia ich wpływu na wcześniejszą utratę zdolności do wykonywania zawodu. Dalej Sąd Najwyższy podniósł, że zarządzenia resortowe nie mieszczą się w kategorii źródeł powszechnie obowiązującego prawa (art. 87 Konstytucji RP), mają charakter wewnętrzny i obowiązują tylko jednostki organizacyjne podległe organowi wydającemu te akty, a w konsekwencji nie mogą stanowić podstawy decyzji wobec obywateli, osób prawnych oraz innych podmiotów (art. 93 ust. 1 i 2 Konstytucji RP).

Stanowisko Sądu Najwyższego w całości poparł Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 24 kwietnia 2013 roku (III AUa 238/13, Lex nr 1313374) podnosząc, iż źródłem prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach jest ustawa z 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jak i rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym

charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zmianami). Nie jest nim natomiast zarządzenie resortowe, jako że nie stanowi źródła prawa – art. 87 Konstytucji RP.

W wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6 marca 2014 roku (III AUa 974/13, Lex nr 1451686) podniesiono, iż „z faktu, że właściwy minister czy kierownik urzędu centralnego ustalił w podległych i nadzorowanych zakładach pracy, że dane stanowisko jest stanowiskiem pracy w szczególnych warunkach, może płynąć domniemanie faktyczne, że praca na tym stanowisku w istocie była wykonywana w takich warunkach i odwrotnie – brak konkretnego stanowiska pracy w takim wykazie może – w kontekście całokształtu ustaleń faktycznych – stanowić negatywną przesłankę dowodową”.

Od dnia 24 czerwca 2004 roku nie ulega już żadnej wątpliwości, że prawo do emerytury, z uwagi na wykonywanie pracy w szczególnych warunkach na „starych” zasadach, przysługuje nie tylko pracownikom zatrudnionym w „uspołecznionych” zakładach pracy (tj. zakładach pracy podległych lub nadzorowanych przez właściwych ministrów, kierowników urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze, w których zostały ustalone stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, a także zakładach pracy, które powstały w drodze przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego w inne przedsiębiorstwo, w przedsiębiorstwa, w spółkę lub w spółki, oraz zakładach pracy, które zostały przekazane organom samorządu terytorialnego lub w stosunku, do których uprawnienia i obowiązki organu założycielskiego przejęli wojewodowie lub inne organy państwowe), ale również pracownikom zatrudnionym w prywatnych zakładach pracy. Z dniem 24 czerwca 2004 roku, na mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 czerwca 2004 roku, P 17/O3, utracił bowiem moc art. 32 ust. 4a ustawy emerytalno-rentowej, który ograniczał prawo do przedmiotowej emerytury tylko do pracowników zatrudnionych w „uspołecznionych” zakładach pracy. Przepis ten został uznany za niezgodny z konstytucyjną zasadą równości wobec prawa (tj. art. 2 i 32 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 roku – Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej Dz. U. Nr 78 poz. 483 z późniejszymi zmianami).

Dla oceny czy pracownik pracował w szczególnych warunkach nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach, to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy), w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 roku, II UK 21/10, Lex nr 619638; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16 lutego 2012 roku, III AUa 1797/11, Lex nr 1130404).

W wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2012 roku (III AUa 205/12, Lex nr 1220575) podniesiono, iż kwestia podległości danego pracodawcy określonego ministrowi, nie ma przesądzającego znaczenia przy ustalaniu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, gdyż decyduje przyporządkowanie określonej, w wykazie rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, pracy do danej branży przemysłowej, a nie kwestia przynależności pracodawcy do danego resortu.

W wyroku z dnia 26 marca 2014 roku (II UK 368/13, Lex nr 1458633) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że w sytuacji, gdy stopień szkodliwości, czy uciążliwości danego rodzaju pracy nie wykazuje żadnych różnic w zależności od branży, w której jest wykonywana, brak jest podstaw do zanegowania świadczenia jej w warunkach szczególnych tylko dlatego, że w załączniku do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku, w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, została przyporządkowana do innego działu przemysłu. Jeżeli bowiem pracownik, w ramach swoich obowiązków, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy narażony był na działanie tych samych czynników, na które narażeni byli pracownicy innego działu przemysłu, w ramach którego to działu takie same prace zaliczane są do pracy w szczególnych warunkach, to zróżnicowanie tych stanowisk pracy musiałoby być uznane za naruszające zasadę równości w zakresie uprawnień do ubezpieczenia społecznego pracowników wykonujących taką samą pracę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2014 roku, I UK 337/13, Lex nr 1458817).

W Uchwale Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 roku (II UZP 6/13, Lex nr 1385939) podniesiono, iż „czas zasadniczej służby wojskowej, odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44 poz. 220 w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2014 roku) zalicza się – na warunkach wynikających z tego przepisu – do okresu pracy, wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych).

Również w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2014 roku (I UK 442/13, Lex nr 1491097) podkreślono, iż „czas zasadniczej służby wojskowej zalicza się do okresu uprawniającego do wcześniejszej emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Takie doliczenie jest możliwe tylko wówczas, gdy zainteresowany podjął pracę w w szczególnych warunkach w ciągu 30 dni od opuszczenia wojska.

Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 lutego 2010 roku (II UK 219/09, Lex nr 590248) i w wyroku z dnia 6 kwietnia 2006 roku (III UK 5/06, OSNP 2007/7-8/108).

W wykazie A dział IV – w chemii poz. 21 załącznika do wyżej cytowanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku, jako praca w szczególnych warunkach wymieniona jest praca przy produkcji i przetwórstwie wyrobów gumowych, ebonitowych oraz półproduktów i środków pomocniczych do tych wyrobów, produkcja sadzy.

W zarządzeniu nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 roku, w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. M.G. z 1987 roku Nr 4 poz. 7) w wykazie A dział IV poz. 21 pkt 18, jako praca w szczególnych warunkach, wymieniona jest praca przy produkcji i przetwórstwie wyrobów gumowych, ebonitowych oraz półproduktów i środków pomocniczych do tych wyrobów, produkcja sadzy, a jako stanowisko pracy, przy tego rodzaju pracy, wymienione jest stanowisko wulkanizatora.

Mając na względzie poczynione ustalenia faktyczne, cytowane wyżej przepisy, stanowisko judykatury, praca wnioskodawcy jako wulkanizatora, od dnia 1 września 1971 roku do dnia 24 kwietnia 1972 roku i od dnia 1 maja 1974 roku do dnia 15 czerwca 1980 roku, w Zakładzie (...) przy produkcji i przetwórstwie wyrobów gumowych, jest pracą w szczególnych warunkach. Również okres zasadniczej służby wojskowej, od dnia 25 kwietnia 1972 roku do dnia 11 kwietnia 1974 roku, w tej sytuacji należy zaliczyć do okresu pracy w szczególnych warunkach.

Tak więc, jeżeli do okresu pracy w szczególnych warunkach, w wymiarze 7 lat, 3 miesięcy i 19 dni, dodamy okres pracy w szczególnych warunkach od dnia 1 września 1971 roku do dnia 11 kwietnia 1974 roku i od dnia 1 maja 1974 roku do dnia 15 czerwca 1980 roku, to wnioskodawca, na dzień 1 stycznia 1999 roku, udowodnił ponad 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach. Na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca udowodnił również ponad 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, ma ukończone 60 lat, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, a więc wykazał wszystkie przesłanki do przyznania prawa do emerytury.

Na podstawie art. 129 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach, emeryturę wnioskodawcy należało przyznać od dnia 1 kwietnia 2015 roku, a więc od miesiąca, w którym wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zaskarżona decyzja organu rentowego z dnia 4 sierpnia 2015 roku, podlegała zmianie i orzeczono jak w pkt. 1 wyroku.

Wobec uchylecia decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., z dnia 6 lipca 2015 roku, zaskarżoną decyzją z dnia 4 sierpnia 2015 roku, to należało, zgodnie z art. 355 § 1, umorzyć postępowanie odnośnie decyzji z dnia 6 lipca 2015 roku, co znalazło odzwierciedlenie w pkt. 2 wyroku.

Na marginesie należy również podnieść, iż w podobnym stanie faktycznym, jak w niniejszej sprawie, Sąd Apelacyjny w Łodzi, w wyroku z dnia 17 grudnia 2014 roku (III AUa 478/14, Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych) również

uznał prace wulkanizatora, przy naprawie dętek, bieżnikowaniu opon i produkcji uszczelek, za pracę w szczególnych warunkach.